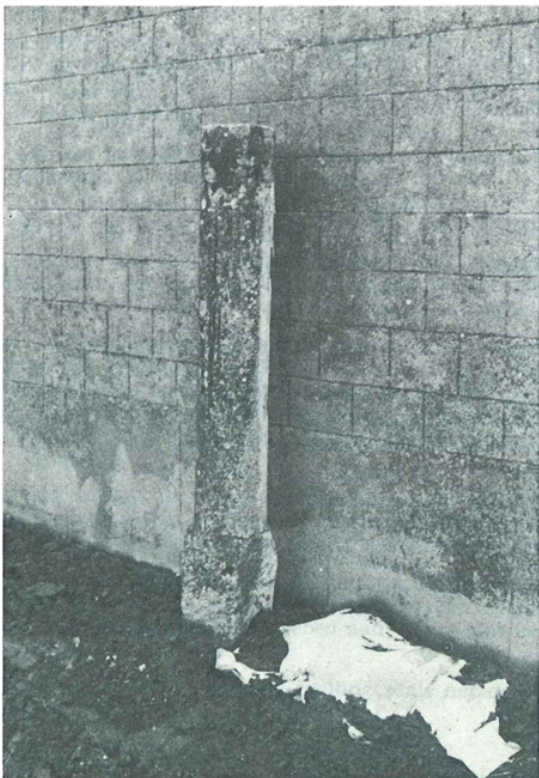


Uit tijdschrift "Ons Meetjesland", 1982, 15de
jaargang, nr. 2

EEN OUDE GRENSPAAL ???.... NIET GEZIEN !

Schande over mij en mijn nageslacht ! Schande ook over de velen in Watervliet die het niet weten ! Méér dan een halve eeuw loop ik daar rond, ik bewonder de omgeving, die wijdse natuur, die specifieke mensen. Geregeld ben ik op zoek naar wetenswaardigheden en nieuwe dingen, en toch heb ik die oude grenspaal nooit gezien, die zich wekelijks ten minste een paar keren op mijn weg bevindt ! Hoe is het mogelijk ? Een kennis die, door een gemeenschappelijke interesse voor de oude heerlijkheid Watervliet, een vriend aan het worden is, maakte mij er opmerkzaam op. Midden de zuidelijke zijgevel van het huis nr. 58 op de hoek van de Ketterijstraat en de Krabbe, gekend onder de naam van zijn vroegere bewoner, Miel Tollens, daar waar de gemeentegrens van de weg afwijkt in een stompe hoek, staat hij te pronken in zijn middeleeuwse glorie.



Hij staat omzeggens te wuiven naar al wie voorbijgaat, en bijna niemand slaat er acht op. "Of hij er altijd gestaan heeft weet ik niet" zei mijn vriend "het is nochtans niet uitgesloten".

En gelijk heeft hij. De kaart van de heerlijkheid Watervliet, door François Van de Velde, uit 1557, gekopieerd door Jan Baele in 1652 (1) toont een "paalsteen", op ditzelfde kruispunt, zij het dan aan de overkant van de Krabbedijk. Wat meer is, hij stond er nog op het einde van de Oostenrijkse tijd. Dat blijkt wel degelijk uit het verslag van de Eeklose baljuw Van Zele, die als schouwer van wegen, straten en watergangen in Watervliet aangesteld was (kumul is echt geen uitvinding van de twintigste eeuw): "Alvooren in den wech van aenden paelsteen loopende voor byden Bommeloosen Put tot aenden dyck van den Fossierenpolder bevonden eenige quaede putten ende slaegen wort geordonneert deselve te vullen ende effenen binnen agt daege naer de publicatie deser". (2)

We kunnen er moeilijk aan twifelen dat de paal, op een tiental meter na, op zijn plaats staat. Of het nu dezelfde is van eeuwen geleden, is natuurlijk een andere kwestie. Geen nood nochtans ! Mijn vriend is een rusteloze graver. De steen werd omgekeerd in de grond gezet, beweert hij, en aangezien hij kriebelingskes voelt in zijn mouwen zal hij binnenkort ter plaatse eens gaan enteren. Hij weet dat het gebruikelijk was dat de wapenschilden van de tiendeheffers voorkwamen op de grensscheidingen van hun gebieden. En dat zou de zaak kunnen oplossen. Vrees dus niet, het komt wel in orde ! Als de man iets belooft, dan doet hij het ook, zij het dan niet steeds onmiddellijk. Ondertussen krijg je de tijd om de paalsteen eens goed te bekijken..... ondersteboven. !

J. De Paepe